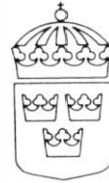

Motion till riksdagen

1985/86:Bo201

Sten Svensson (m)

Anpassningsåtgärder i bostad för handikappad

Mot.
1985/86
Bo201 – 207

Bostadsanpassningsbidrag kan utgå för anpassningsåtgärder i en handikappad persons bostad enligt vissa regler. Bidrag utgår utan behovsprövning med avseende på förmögenhet eller inkomst. Prövningen av behovet av bidrag utgår endast från handikappets art och vilka anpassningsåtgärder som anses behövas för att bostaden skall fungera för den handikappade.

Även om förordningen med tillämpningsföreskrifter är relativt omfattande och förutsättningarna för bidrag ingående beskrivs finns flera områden där tolkningsmöjligheterna är stora. Detta gäller kanske speciellt begreppet "standardhöjande åtgärder" som inte definieras på något sätt, trots att bidragets storlek i många fall kan vara helt beroende av om en åtgärd skall betraktas som standardhöjande eller ej. För standardhöjande åtgärd lämnas bidrag med högst 20 000 kr., för andra åtgärder finns inte denna gräns. Speciellt för mycket kostnadskrävande åtgärder är det således av stor betydelse för den bidragssökande hur begreppet standardhöjande åtgärd tolkas.

Berörda myndigheter redovisar olika tolkningar av innebörden i begreppet "standardhöjande åtgärder". För handläggarna kan det vara svårt att skilja ut vad som skall räknas som "standardhöjande åtgärder". För de sökande är reglerna oöverskådliga och svåra att förstå – i synnerhet som vederbörande kan ha drabbats av allvarlig sjukdom eller en tragisk olycka i familjen. I dessa ärenden – när det gäller personer som befinner sig i en utsatt situation – kan det för myndigheterna vara svårt att skilja mellan känslor och objektiv regeluttolkning, speciellt då reglerna ger relativt stort tolkningsutrymme.

Problemkomplexet kan belysas av ett aktuellt exempel. I en familj med flerhandikappat barn ingavs en ansökan om bidrag till åtgärder som är särskilt utformade för att tillgodose den handikappades behov. Länsbostadsnämnden fann i likhet med kommunen att samtliga åtgärder var nödvändiga med hänsyn till det handikappade barnet. Däremot fann nämnden att åtgärderna var att räkna som "standardhöjande", varför bidrag till denna del ej beviljades utöver 20 000 kr.

Ärendet överklagades emellertid till bostadsstyrelsen, som biföll den sökandes framställning. Bostadsstyrelsen hade vid sin granskning uppenbarligen funnit att åtgärderna inte kunde betraktas som standardhöjande i vanlig mening utan uteslutande betingande av handikappets karaktär.

Det inträffade visar att behovet av att sprida en enhetlig tolkning föreligger, liksom behovet av en mer generös bedömning med avseende på

handikappets art och svårighetsgrad. Berörda myndigheter bör därför anmodas att komplettera anvisningarna till ifrågavarande författningar i nyssnämnda syfte. Riksdagen bör göra ett uttalande av denna innebörd.

Mot. 1985/86
Bo201

Hemställan

Med åberopande av vad som ovan anförts hemställer jag att riksdagen beslutar att som sin mening ge regeringen till känna vad som i motionen anförts om tolkningen av begreppet "standardhöjande åtgärder" vid prövning av bostadsanpassningsbidrag till handikappade.

Stockholm den 16 januari 1986

Sten Svensson (m)